souvisící, to jest otázky počínaje druhou otázkou eventuální (běžné číslo 7), na jejímž zodpovědění kladném nebo záporném záviselo zodpovědění všech dalších otázek, běžné číslo 8 až 13.

Podle stálého rozhodování nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího sluší otázky dodatkové podle jich povahy pokládati za nedílnou část otázek, k nimž byly položeny (viz rozh. č. 557, 1503 víd. sb.); v souzeném případě tvořila nedílnou část souboru otázek v úvahu přicházejících i třetí otázka eventuální, znějící na § 335 tr. z. v souvislosti s § 2, písm. g) tr. z. Musilo býti proto řízení opravné rozšířeno na všechny otázky spolu souvisící, tedy na otázky počínajíc druhou otázkou eventuální, a nesmělo býti omezeno tak, jak se stalo. Napadené právní poučení předsedovo bylo proto právně mylné.

Nesprávné bylo dále poučení předsedy soudního sboru, že odpovídání na uvedené další otázky odpadá. Podle § 331 tr. ř. má předseda soudního sboru vyzvati porotce, aby se vrátili do své poradní síně a opravili svůj výrok. To znamená, že se porotci musí znovu raditi a znovu rozhodovati o všech otázkách řízením opravným dotčených, při čemž ovšem mohou setrvati na některém svém předchozím výroku, musí jej však uvésti v soulad s ostatními svými výroky. Nesprávným právním poučením, že odpovídání na další otázky prostě odpadá, byli porotci ve spojení s nesprávným poučením o rozsahu a tím i o podstatě řízení opravného a svého omylu jemu za podklad sloužícího svémocně a proti duchu a podstatě řízení opravného svedeni k tomu, že prostě změnili svůj výrok na třetí otázku eventuální a zejména v úvahu přicházející pátou otázku dodatkovou v ten smysl, že odpověď na tuto otázku odpadá, a byla jim vzata možnost, aby svůj omyl, resp. rozpor skutečně odstranili a projevili svou skutečnou představu a vůli, což je možno jedině novou zevrubnou úvahou všech jejich rozporem, resp. omylem dotčených otázek. Dal-li pak předseda soudního sboru porotcům před opětnou jejich poradou poučení, že se místo hlasování mají pouze vyjádřiti, že zodpovědění otázek odpadá, poučil je nesprávně o předpisech nesoucích se k hlasování (§ 325 tr. ř.), kteréžto nesprávné právní poučení, osvědčené obsahem protokolu o porotním hlavním přelíčení, opodstatňuje zmatek podle § 344, čís.8 tr. ř. (srv. rozh. č. 514 Sb. n. s.).

Odůvodněné zmateční stížnosti bylo proto vyhověti, výrok porotců na všechny omylem, resp. rozporem dotčené otázky, to jest otázky běžné číslo 7—13 a na něm založený zprošťující výrok porotního sboru soudního zrušiti a věc odkázati do příštího zasedání porotního soudu u téhož sborového soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl, bera za základ svého rozhodnutí také pravoplatný záporný výrok porotců na I. hlavní otázku (§ 348, odst. 2 tr. ř.).

Čís. 6284.

Podle § 6, čís. 1 zákona čís. 562/1919 Sb. z. a n. (o podmíněném odsouzení) lze nařídíti výkon trestu podmíněně uloženého jen, objeví-li se d o d a t e č n ě, že odklad výkonu trestu neměl býti podle § 2 téhož

zákona povolován. Tomu tak není, bylo-li odsouzení, vylučující podmíněný odklad výkonu trestu podle § 2 uvedeného zákona, patrno ze spisů již v době odsuzujícího rozhodnutí, i když je soud nedopatřením přehlédl.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1938, Zm II 434/38.)

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do usnesení okresního soudu v N. ze dne 4. května 1938, č. j. T 77/38-6 právem:

Usnesením okresního soudu v N. ze 4. května 1938, č. j. T 77/38-6, jímž byl podle § 6, čís. 1 zákona čís. 562/1919 Sb. z. a n. nařízen výkon trestu uloženého podmíněně A-ovi trestním příkazem téhož soudu ze dne 7. března 1938, č. j. T 77/37-3, byl porušen zákon v ustanovení § 6, čís. 1 zákona čís. 562/1919 Sb. z. a n. Usnesení toto se zrušuje a důsledkem toho se zrušují všechna další opatření na jeho základě učiněná. Na okresním soudě v N. bude, aby svého času rozhodl podle § 8 cit. zákona.

Důvody:

U okresního soudu v N. bylo zavedeno pod značkou spisovou T 77/38 trestní řízení proti A. a jeho manželce B. pro přestupek podle § 376 tr. z. Když došlo trestní oznámení, opatřil soud trestní listy obou obviněných; trestní listy došly dne 2. března 1938. Z trestního listu A. vysvítá, že byl rozsudkem okresního soudu v N. dne 19. srpna 1937, T 267/37, odsouzen pro přestupek podle § 464 tr. z. do vězení na 48 hodin podmíněně, při čemž byla vyslovena ztráta práva volebního a zkušebná doba stanovena do 19. srpna 1938.

Nato vydal okresní soud v N. dne 7. března 1938 pod č. j. T 77/38-3 trestní příkazy, jimiž uznal oba obviněné vinnými přestupkem podle § 376 tr. z. a uložil každému z obviněných podle § 335 tr. z. za použití §§ 266, 260, písm. b) tr. z. trest vězení pěti dnů, zostřeného jedním postem, při čemž povolil oběma podmíněný odklad výkonu trestu se zkušebnou dobou jednoho roku. Tyto trestní příkazy nabyly právní moci.

Dne 4. dubna 1938 připojil okresní soud v N. ke spisům T 77/38 svůj vlastní spis T 267/37 a nařídil veřejné sedění (zřejmě ve smyslu § 8 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n.) na 4. května 1938, při němž se za přítomnosti odsouzeného A. po předchozím zjištění obsahu rozsudku z 19. srpna 1937, č. j. T 267/37-16 usnesl, že se nařizuje podle § 6, čís. 1 zák. o podmíněném odsouzení čís. 562/1919 Sb. z. a n., aby trest A-ovi uložený nahoře uvedeným trestním příkazem byl vykonán. V důvodech tohoto usnesení uvádí soud, že dodatečně zjistil u podmíněného trestu A. překážku podle § 2 zák. o podm. ods., ježto A. byl odsouzen rozsudkem téhož soudu z 19. srpna 1937, č. j. T 267/37-16 pro přestupek účastenství na krádeži podle § 464 tr. z., při čemž byla vyslovena ztráta práva volebního a od osvědčení neuplynulo dosud pět roků.

Tímto usnesením okresního soudu v N. ze dne 4. května 1938, č. j. T 77/38-6 porušen byl zákon v ustanovení § 6, čís. 1 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n.

Podle jasného a každou pochybnost vylučujícího znění § 6, čís. 1 cit. zák. lze nařídíti výkon trestu původně podmíněně uloženého pouze tehdy, objeví-li se d o d a t e č n ě, že odklad neměl býti podle § 2 zákona o podm. ods. povolován. Je sice správné, že odsouzení rozsudkem ze dne 19. srpna 1937, č. j. T 267/37-16 vylučovalo podle § 2 zák. o podm. ods. povolení podmíněného odkladu výkonu trestu uloženého trestním příkazem ze dne 7. března 1938, č. j. T 77/38-3, ježto vzhledem k tomu, že uvedeným rozsudkem byla vyslovena ztráta práva volebního, šlo o čin spáchaný z pohnutky nízké a nečestné, a ježto doba v § 2 cit. zák. stanovená dosud neuplynula; avšak tyto skutečnosti byly okresnímu soudu před vydáním trestního příkazu známy, neboť z obsahu trestního lístku nesporně vysvítaly. Je proto nesprávné, uvádí-li se ve zmíněném usnesení, že se překážka podle § 2 zák. o podm. ods. objevila dodatečně. Nesměl proto okresní soud nařídíti dodatečně podle § 6, čís. 1 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n. výkon trestu uloženého podmíněně citovaným trestním příkazem, a to ani tehdy, kdyby se mělo za to míti, že snad zmíněnou, z trestního lístku jasně patrnou překážku ve smyslu § 2 zák. o podm. ods. nedopatřením přehlédl (srv. Poláček: Podmíněné odsouzení, str. 12, 13). Právě uvedený a právně pochybený postup okresního soudu nemůže ospravedlniti ani ta okolnost, že obviněnému neměl býti podmíněný odklad výkonu trestu uloženého citovaným trestním příkazem povolován, ježto byl podle § 2 zák. o podm. ods. vyloučen, když trestní příkaz nabyl právní moci a podmínky pro dodatečné nařízení výkonu trestu podle § 6, čís. 1 zák. o podm. ods., jak již dovozeno, splněny nebyly. Bylo proto zmateční stížnosti podané generální prokuraturou podle §§ 33, 479 tr. ř. na záštitu zákona vyhověti a podle § 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 6285.

Administratívne odsúdenie pre prestupok podľa § 58 vykon. nar. čís. 40.000/1888 (k zák. čl. VII:1888) nebráni, aby vinník nebol pre tenže skutkový stav odsúdený súdom pre trestný čin podľa § 400 tr. zák.; medzi uvedeným prestupkom a prečinom neni totožnosť v smysle § 325 tr. p.

(Rozh. zo dňa 8. novembra 1938, Zm III 431/38.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. pre prečin padelania verejnej listiny vyhovel zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 c) tr. p. zrušil rozsudok vrchného súdu a uznal obžalovaného A. vinným dvojnásobným prečinom padelania verejnej listiny podľa § 400, odst. 1 tr. z.